Sorgeligit minne af framledne probsten och kyrkoherden öfwer Finströms och ...

1700-1829 81 Cbza 1784 Backman

KUNGL. BIBLIOTEKET
National Library of Sweden

7

Sorgeligit Minne,

Af

Framledne Probsten och Kyrkoherden

Öfwer

Finströms och Getha Församling
på Åland,

Högwördige

Herr Doctor

DANIEL ANDERS BACKMAN,

Som lemnade det timmeliga den
26. April, 1784.

Ristadt
Af en saknande Wän och Slägtinge.

ÅBO,
Tryckt hos Kongl. Acad. Boktryckaren Joh. C.
FRENCKELLS Enka, 1784.

Hwad är för sorg, som jag här finner,
Säg hwarför man så ängslig går?
Den flod, som ned af kindren rinner,
De slag, som qwästa bröstet får!
Det något wigtigt innebär!
Säg då, hwad ändring timad är?

En hes och bruten röst mig sade,
En smärtfull sorg mig mållös gör,
Den grymma döden nederlade,
En Man, som allment förjas bör.
Jag frugtar nänna hwem den tog;
Det war wår Probst, som hastigt dog.

Det swar mit hjerta genombårar,
Det grämer mig, som wän och slägt;
Ja, ömt det alla sinnen sårar,
At sådant ljus så snart blef släckt.
Hans lifstid kort; men nyttig war,
Han saknas ömt, som Man och Far.

I lärdom war Han snäll med heder,
Med gåfwor stor, utrustad Man.
Hos honom skicklighet och seder,
Samt wänlighet man ymnigt fann,
Sit ämbet skötte Han med nit,
Ej sparde möda eller flit.

Bäd' Hög och låg, Han wäl bemötte,
En sjuk och ängslig gick Han till;
At de med omsorg blefwo skötte,
Han nödig tilsyn hafwa will.
Han war i allt en redlig Präst,
Därom kan Finström witna bäst.

Om fattiga Han lät sig wärda,
Han tog förtryckta i förswar;
Med sog Han rätta sägs de härdat
Men trösta den bedröfwad war.
At jag om Honom talat sant,
Det är Er alltom wäl bekant.

Gråt Finström, gråt med bittra tårar
Du därtil mycken orsak har;
En stor förlust dit hjerta sårar,
Du mist din Herde och Din Far.

Om

Om du en sådan finner mer,
Det twiflar jag, med många fler.

Tör hända, at ni sjelfwe felat,
Kanske ni aldrig tackat Gud,
För det Han Er en tid meddelat,
En Herde hwilkens röst och ljud,
Bort Er beweka til alt godt;
Men hos Er föga werka sådt.

Hjelp Gud! om ni så welat laga,
At denne Eder Herde kär,
I Himlen skulle nödgas klaga,
Sig med Er frugtlöst haft besvär:
Hur' skal det en gång slutlig gå,
Då ni för Lamsens thron skal stå.

Befugta nu med Edra tårar,
Dens stoft, som allment älskad war:
Den Högste Honom Sjelf utkorar,
Men minnet hos Er lefwer qwar:
Han trofast, under stadigt hopp,
Nu slutat har sit wandrings lopp.

Sin Herda-Staf Han nögd lagt neder,

Och inför Öfwer-Herden står,
Samt för Des Höga thron utreder,
Hur Han har wårdat sina Får;
Där får Han nu den Kronan skön,
Som är en trogen Herdes lön.

En Annan.

I Finströms Bor, hwad gör at ni här gråta,
Och jämren Er af sorg med kinder wåta,
Säg hwad det är, som nu bekymrar Er?
Mig swarat blef: från oß har döden röfwat,
Wår goda Probst och oß så högt bedröfwat,
Som ni nu ser.

Ack häpenhet! är Backman bland de döda?
Ej under då, at tårar ymnigt flöda;
Jag största del i Eder miſtning tar,
Jag klaga måſt med Er, ach sorg och jämmer!

Den

Den Posten nog mit egit hjerta klämmer,
Som Slägting war.

Ack fromme Gud! Hwi har Du icke kunnat,
Förskona oß för detta slag och unnat,
At Han som ung ännu här lefwa fådt,
Til hjelp och tröst för Fru och Barnen kära,
Til Soknebors upbyggelse och lära,
Med mera godt.

Förlåt min Gud! om jag som intet känner,
Din affigt med Din Barn och Dina wänner,
Har knotat här emot Din wishets lag;
Du äger alt uti Din magt och händer,
Du oß båd' lif och döden sjelf tilsänder,
Af wälbehag.

Du lär wäl Sjelf min Gud det bättre funnit,
At Denne Man i werlden intet wunnit,
Som swara kan mot det Han hos Dig fådt;
Därföre Du, det skall til tröst oß blifwa,
Så

Så tidigt täckts i Himlen Honom gifwa,
All fällhets lott.

Hwad båtar oß, at wåra tårar rinna,
På jorden wi ej mera Honom finna,
Hans själ är nögd i Himlens Frögdesal,
Dit Han med frögd har längesedan hunnit,
Och redan där sin Ärekrona wunnit,
Bland Änglars tal.